

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten, postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@boomamsterdam.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

* BEZINNING

door *Afred Schaffer*

Afred Schaffer (1973) studeerde in Leiden Moderne Nederlandse Literatuur, en Film en Theaterwetenschappen. Van 1996 tot begin 2005 woonde hij in Zuid-Afrika, waar hij was verbonden aan de Universiteit van Kaapstad. In 2000 debuteerde hij met de bundel *Zijn opkomst in de voorstad*, waarvoor hij in 2002 de eerste Jo Peters Poëzieprijs ontving. In 2003 verscheen *Dwaalgasten*, in 2005 gevolgd door *Geen hand voor ogen*. Beide werden genomineerd voor de vsb Poëzieprijs. In 2006 verscheen zijn nieuwste bundel, *Schuim*.

Het antwoord is nee

Het is gedaan met de verdoving. Je zult contact moeten maken, iets of iemand moeten aaien, het is als het ware 5 voor 12. Sterven voor de goede zaak maakt sterven de moeite waard — het zou een slagzin kunnen zijn. Je begint in het wilde weg te fluiten, wie weet wie je humeur oppikt en warempel, het werkt! Onmiddellijk.

Een beetje sympathie doet wonderen. Het meisje achter de kassa bijvoorbeeld kan een glimlach nauwelijks onderdrukken. Terwijl ze je boodschappen over de scanner haalt, blijft ze aandachtig haar handen bestuderen. Alsof die zonder toezicht dienst zouden weigeren. Kleine vingers, vliegensvlugge handbewegingen: de jacht is geopend. Moet je ons, op dit punt aanbeland, niet iets mededelen? Stel ons toch op ons gemak, verlos ons van het kwade.

Tijdens recente opgravingen zijn twee skeletten gevonden, een stel botten gefixeerd in een oeroude verstrengeling, twee wezens die elkaar over de eeuwen heen zijn blijven aankijken, als enig alibi een uitgebeende grijns en dan nu dit felle daglicht. En dat noem jij een dure les?

Eindeloos is de vertraging, maar niet zonder onderbrekingen, tot in de nachtelijke uren dendert voor je huis een tram voorbij. Helder verlicht, een enkele passagier. De trambestuurder houdt zijn ogen strak gericht op het gat van de wereld, niets brengt hem van de wijs, in het vooruitzicht de remise en dan een warme kop koffie in de bedompte kantine.

Zorgvuldig pak je je boodschappen in, de volgende klant is aan de beurt. Nee, niet voor je het kassameisje een bemoedigend woord hebt toevertrouwd, het kan nog, ze heeft een leven voor de boeg en wedden dat dit nog niet tot haar is doorgedrongen. Maar in een onbewaakt moment kijk je over haar schouder de ruimte in en daar hapert het speeldoosje: een lange rij identieke kassameisjes is in de weer met scannen, glimlachen, wachten op de bon, scannen, glimlachen, wachten op de bon, scannen, glimlachen, wachten op de bon. 'En een prettige dag verder.' Zonder verder op of om te kijken spoed je je naar buiten, zonder spaarzegels, zonder bonuspunten. Draaierig, extatisch. Een illusie rijker.

Eenmaal op straat is de prijs op je hoofd verhoogd en toch twijfel je niet, geen moment, je weet genoeg: jouw afstand komt nog. Toen je klein was sloeg je op een middag met een stok pardoes een wesp dood uit de lucht. Rebecca, Ivo, Mike, Daphne, allemaal stonden ze erbij te kijken, maar geen van hen zou jouw heldendaad vandaag de dag nog kunnen navertellen en intussen lijkt de buit verdeeld: jij, je gezonde rancune en de rest is geschiedenis. Maar laat je niet misleiden, laat je niet misleiden.